Benn Larsen
Tanafjordveien 2270
9841 Tana
Styremedlem TF
Sekretær LBT SA
Leder for fiskesone 9 i Tana

Rustefjelbma, den 16. Oktober 2026.

Til: Klima- og miljødepartementet
E-post: postmottak@kld.dep.no
Deres ref.: 26/4470

**Innspill til ny stortingsmelding om laks, sjøørret og sjørøye.**

Forfatteren her har også etter avtale brukt skriftlig materiale forfattet av Dr.philos. Steinar Pedersen. Det er brukt Times New Roman skrift i hans materiale.

I brev fra KLD datert 16.09.2026, inviteres det til å levere innspill til arbeid med ny stortingsmelding om laks, sjøørret og sjørøye. Dette på bakgrunn av den alvorlige situasjonen som våre laksebestander befinner seg i. Konsekvensene er store økonomiske tap for de som har hatt laksefiske som inntektskilde og matauk. I tillegg gir stopp i laksefiske, brudd i den tradisjonelle samiske kulturutøvelsen som er en rettighet i henhold til SP artikkel 27 i FN's konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP), som er en internasjonal bestemmelse om minoriteters og urfolks rettigheter.

**Status pr dags dato for norske laksebestander og laksefiske i elv og sjø**
Den rå og brutale og makabre status for norske laksebestander er følgende:

- Det største og viktigste vassdraget for atlanterhavslaks i verden, Tanavassdraget er stengt nå på det 6. året. Sonartelling i 2026 viser status quo fra 2024 og 2025 og bærer bud om nok et år uten fiske.
- Heller ingen andre norske laksevassdrag har ordinært fiske
- Ikke en eneste sjølaksefiskeplass har ordinært fiske
- Her er utøvd fiske etter laks noen få steder hvor det har vært sterkt begrenset i form av fisketid og redskapsbruk.

Styringsdokumentet for Norsk lakseforvaltning har vært St.prp.nr 32(2006-20027) om vern av villaksen, ferdigstilling av norske laksevassdrag og laksefjorder. Hovedbegrunnelsen for den meldinga var offensiv så det holder, nettopp for å skape gode vilkår for at våre laksebestander som allerede da hadde vært i mer eller mindre kontinuerlig nedgang som startet på midten av 60 tallet, jfr St.prp nr 32(2006-2007) Bestandsstatus, kap 2.3. side 14, skulle stoppes og skape vekst i bestandene.

- I 1965 var de samlede bestander av nordatlantisk laks på 12000 tonn
- I 1995, 30 år senere var disse bestandene redusert med 9000 tonn ned til 3000 tonn.

- I 1980 begynte norsk oppdrettsnæring å skyte fart med 8000 tonn produsert det året.
- I 1990 hadde dette økt til 155 000 tonn
- I 2025 var kvantumet oppdrettslaks økt til 1,75 millioner tonn og total produksjon av aqakultur var økt til 1,89 millioner tonn
- Av dette kan vi lese at utviklinga av norske laksebestander er omvendt proporsjonal med økninga i norsk oppdrettsnæring.

**Hvorfor skjer dette uten at årsak avdekkes?**
En skulle kunne forvente at kunnskapen og tilgangen på kunnskap om norsk natur/lakseforvaltning, hadde et nivå som skulle forhindre at vi 14 år etter den meldinga ble tatt i bruk, ble tvunget til å stenge Tanavassdraget og største delen av sjølaksefiskeplassene for fiske etter laks.
Til opplysning hadde Tanavassdraget sammen med stort sett alle andre vassdrag solide og bærekraftige bestander da de ble forvaltet av lokalbefolkninga. De klarte det uten mastergrader og dette er heller ikke tilfeldig. Dette bør være noe som blir vektlagt i den nye stortingsmeldinga.

En kan selvsagt finne ulike årsaker til at vi er kommet dårlig ut med norsk lakseforvaltning.
Den viktigste årsaken her til manglende bestander er som så ofte før, menneskeskapt. Dette føyer seg pent inn i rekken av store faglige- og ikke minst, politiske feilvurderinger uten at naturens bæreevne er tatt tilstrekkelig hensyn til.
Først og fremst har v ansvarlig forvalter som hele tiden har vært og er Klima og Miljøministeren. Med andre ord, krisen er menneskeskapt og det betyr at tilstanden for norske laksebestander kan gjenopprettes med politiske vedtak.

Siden Tanavassdragets Fiskeforvaltning ble etablert i 2010-2011, har vi hatt til sammen 9 Klima og Miljøministre som alle har hatt til hensikt å snu den negative utviklinga for våre bestander av laks slik at her oppstod høstbare overskudd.
Det eneste som man har oppnådd er at tilstanden for laksebestandene er gått fra galt til verre. Det er så alvorlig at om her ikke omgående gjøres kirurgiske inngrep i forvaltninga, står vi i fare for å utrydde atlanterhavslaksen som art.
Ministrene med ansvar for lakseforvaltninga har ikke kunnet gjøre noe annet enn å toe sine hender og utrykke sterk bekymring for bestandene uten at dette har gitt oss mer laks.

**Kunnskapsgrunnlaget og forvaltning i strid med naturmangfoldsloven**
Det vi som har deltatt i lakseforvaltning de siste 20 årene har erfart, er at KLD stort sett ensidig har forholdt seg til biovitenskapelige råd gitt av først og fremst Vitenskapelig Råd for Lakseforvaltning (VRL).
I 1980 begynte de å registrere innsiget av laks til norske laksevassdrag. Resultatene viste hvert år nedgang og det eneste verktøy man hadde var å ta ned fisketrykket ved å begrense fisket , spesielt gikk det ut over garnfiskere i elv og sjø.

Det spesielle her var at KLD som ansvarlig forvalter, valgte å ignorere og overse og endog gå til det skritt å kriminalisere tradisjonell lokal samisk natur- og elveforvaltning opparbeidet gjennom generasjoner til beste for alle som var avhengig av laksen som ressurs. Med kullsviertro på at biovitenskapelig

kunnskap fra forskere med doktorgrader i ferskvannsbiologi og internasjonal erfaring i VRL skulle gi økte laksebestander, valgte man å bruke biovitenskapen til å trumfe tradisjonell og lokal kunnskap om lakseforvaltning. Man fjernet de regler og praksiser lokalbefolkninga utøvde for å ta vare på laksen. Medisinen som KLD foreskrev gav ikke resultater, men her ble lokalsamfunnene langs våre vassdrag og kyst og fjordstrøkene de som mistet sin mulighet til å beskatte laksen.
Et annet problem er at KLD og regjeringa ikke tar sin egen stortingsmelding alvorlig i det de mangler kunnskap om vandringsmønsteret til Tanalaksen.
Det illustreres ved at regjeringa tillater å slippe gruveavfall ut i nasjonale laksefjorder som blant annet Repparfjorden og Førdefjorden hvor to lakseelver munner ut, Jølstra og Nausta.
Det er misforstått naturforvaltning av Miljøministeren å argumentere med behov for arbeidsplasser i Kvalsund/Hammerfest kommune hvor det i utgangspunktet er underskudd på tilgang på arbeidskraft uten en bred risikovurdering av laksebestandene sine oppvekstvilkår. Dessuten er avstanden til nærmeste kobbergruve mindre enn 100 mil selv om den ligger på svensk side. Dermed har heller ikke Miljøministeren sterke nok grunner til å argumentere med behov for metaller når de kan kjøpes på et åpent marked.

I en situasjon hvor bestandene av laks er rødlistet og innsiget til norske laksevassdrag er redusert med 70% siden 1980, finner myndighetene det forsvarlig å bruke laksen sine muligheter for næringstilgang som salderingspost for å oppnå politisk gevinst og skrote laksen sin rett til å møte rent miljø i havet på sin vandring til elvene.
Dette er også i strid med gjeldende Vanndirektiv.
Gruveavfallet brakklegger bunnfaunaen i Repparfjorden slik at det begrenser næringstilgangen for laksen med de organismer som kommer fra bunnfaunaen i fjorden. Der inngår alle laverestående arter en del av det totale økosystemet i Repparfjorden.
Her kan det umulig vært laget risikoanalyser som ikke ser det problematiske i det at man her har å gjøre med en utryddingstruet art.
For å kvantifisere hva som skjer med Tanalaksen, har vi forskningsresultater fra Kola Arctic Salmon Project fra 2011-2012 hvor genanalyser av sjølaksefiskerne sine laksefangster på strekninga Hammerfest-Nordkapp viser at 19% av laksen målt i vekt har sitt opphav i Tanavassdraget. Dette er betydelige kvantum.
Det å tillate forsøpling og forringelse av det maritime økosystem som laksen møter på sin vandring er så uansvarlig at miljøministeren må redegjøre for hvorfor man ikke tar hensyn til laksebestandene her og tillater dumping av gruveslam og avfall fra gruva i Repparfjorden.
På sin vandring inntil Tanavassdraget kommer en del av Tanalaksen inn til kysten i Vest-Finnmark, men også så langt sør som til Lofoten.

## Den lovbestemte tradisjonelle kunnskapens plass i forvaltningen av Tanalaksen-

**Forfatter**-Steinar Pedersen, historiker, dr. philos. Laksefisker.

Gjennom årtusener har laksen vært et sentralt livsgrunnlag folk langs Deatnu -Teno - Tana/Tanavassdraget. Like lenge har man utvilsomt også beskattet ulike predatorbestander.

- Det gjelder både vann-, luft- og landbårne predatorer.

Denne forvaltninga har bidratt positivt:

- Predatorene har bidratt til kostholdet, og med forskjellige nødvendige materialer i hverdagslivet – bl.a. skinn og fjær.
- Og – ikke minst at predatorforvaltninga har redusert presset på laksestammene

I etterkrigstiden har statlig forvaltning forkastet og kriminalisert mesteparten av denne tradisjonelle forvaltningen. Og - samtidig er laksebestanden(e) i vassdraget redusert til et så lavt nivå at alt laksefiske har vært forbudt gjennom mange år.

På samme tid er også fisket etter laks i elv og sjø med tradisjonelle garnredskaper mer enn dramatisk redusert de siste 50 - 60 år.

Men - til nå har både ansvarlige forskere og forvaltere ganske systematisk fornektet at bestandsnedgangen kan henge sammen med at alle typer vann-, land- og luftbårne predatorer har fått øke helt uhemmet gjennom hele etterkrigstiden – i takt med at den ene etter den andre predatorarten er blitt freda,

- Bl.a. oter, laksespisende vadefugler, og Tanamunningen er gjort til naturreservat, hvor mange hundre freda kobber venter på laksen som skal oppover vassdraget.

**Er dette i tråd med tradisjonell forvaltningskunnskap?**

Svaret er nei.

Så langt tilbake som man har skriftlige kilder bekjempa lokalbefolkninga alle predatorer som gjorde skade på det mest verdifulle naturgodet i vassdraget – **Laksen**.

**Det er lovbestemt at forvaltningen skal bygge også på tradisjonell kunnskap.**

Naturmangfoldloven (NMF) fra 2009 har en meget klar bestemmelse om at forvaltning av fornybare naturgoder, ved siden av biovitenskapelige data, også skal bygge på tradisjonell kunnskap (TK).

> § 8. *(kunnskapsgrunnlaget)*
> «Offentlige beslutninger som berører naturmangfoldet skal så langt det er rimelig bygge på vitenskapelig kunnskap om arters bestandssituasjon, naturtypers utbredelse og økologiske tilstand, samt effekten av påvirkninger. Kravet til kunnskapsgrunnlaget skal stå i et rimelig forhold til sakens karakter og risiko for skade på naturmangfoldet. Myndighetene skal videre legge vekt på kunnskap som er basert på generasjoners erfaringer gjennom bruk av og samspill med naturen, herunder slik samisk bruk, og som kan bidra til bærekraftig bruk og vern av naturmangfoldet».

§ 14.*(vektlegging av andre viktige samfunnsinteresser og samiske interesser)*

> «Tiltak etter loven her skal avveies mot andre viktige samfunnsinteresser.
> Ved vedtak i medhold av denne loven som berører samiske interesser direkte, skal det innenfor rammen som gjelder for den enkelte bestemmelse legges tilbørlig vekt på hensynet til naturgrunnlaget for samisk kultur».

Hvordan har den overordna forvaltninga vurdert disse paragrafene, og når den stor sett har satt en stopper for forvaltningen av predatorer i vassdraget?

**Stortinget om predatorer i 2017.**

Stortinget har også vært inne i bildet når det gjelde predatorforvaltningen.

Meget interessant er det at en enstemmig
energi- og miljøkomité på Stortinget, i 2017, i forbindelse med behandlingen av den nye Tanaavtalen med Finland, erkjente at predatorer kunne være et problem for tanalaksen.

Komiteen viste til at fisketrykket ville bli redusert med den nye avtalen, men at det også var mange andre tiltak som kunne bli gjort:

> «Herunder å ha kontroll på predatorer som åpenbart utgjør en trussel enten for laksesmolt på vandring ut av vassdraget og Tanafjorden eller laks som er på vei opp vassdraget for å gyte. Komiteen ønsker å fremme et slikt arbeid som også kan være med på å styrke tanalaksens fremtid.» (Innst. 228 S, 2016 – 2017, s. 8).

I samme innstilling, s. 9, er det et stort flertall i komiteen som viser til,

> «at det som var jakt og naturlig uttak av sel i Tanafjorden og nedre del av vassdraget, er i ferd med å forsvinne. Denne form for kultur (mat og pels) er pålagt så mange restriksjoner i dag at det er veldig få som har kunnskap om eller driver med denne formen for jakt/fangstkultur»,

Det samme brede flertallet uttalte samme sted også følgende:

- Det bør arbeides med «kunnskapsinnhenting rundt sel som predator på laks».
- Man ønska også et bredt samarbeid om kunnskapsinnhenting mellom ulike myndigheter, «bygget på både tradisjonell og vitenskapelig kunnskap.»
- Dette burde gjøres i et tverrfaglig samarbeid med Nærings- og Fiskeridepartementet.

I tillegg tok dette flertallet også opp et annet forhold som Tanavassdragets fiskeforvaltning har (TF) vært opptatt av, nemlig predasjon fra ulike fuglearter. Man mente i den forbindelse at

- «det bør gjøres grundig forskning på hvilken påvirkning sjøfuglbestanden har på utgående laksesmolt.»

Komiteens mindretallsmedlemmer fra AP og SP, pluss J. H. Fredriksen fra FrP, var enda tydeligere. Man ønska et konkret predasjonsdempende program;

> "Sel og sjøfugl.
> Stortinget ber regjeringen om å igangsette et arbeid basert på moderne forskning og tradisjonsbasert kunnskap for bekjempelse av predatorer på laks og laksesmolt i Tanavassdraget. Det forutsettes at dette arbeidet gjennomføres av Klima- og miljødepartementet og Tanavassdraget fiskeforvaltning i samarbeid med lokale jeger- og fiskeforeninger.» (Innst. 228 S – 2016 – 2017, s. 9).

Dvs. at Stortinget hadde et positivt syn på anvendelsen av tradisjonell kunnskap i bekjempelsen av predatorer.

I TF var vi meget optimistiske, og oppløfta over at Stortinget hadde altså et positivt syn på bruken av tradisjonell kunnskap. I den forbindelse foreslo Tanavassdragets fiskeforvaltning (TF) overfor KLD at det burde opprettes et eget råd for tradisjonell kunnskap som kunne bistå forvaltningen i å oppfylle Naturmangfoldlovens bestemmelser på dette feltet.

Svaret fra KLD var sjokkerende. Det var ikke aktuelt å opprette et slikt organ i offentlig regi. Rettighetshaverne langs vassdraget kunne gjerne gjøre det på eget initiativ, men et slikt privat råd ville ikke ha noen formell status som kunnskapsleverandør til forvaltningen. I en e-post fra KLD til TF, 1.12.2017, heter det nemlig:

> «En arbeidsgruppe for tradisjonell kunnskap følger ikke av Tanaavtalen av 30. september 2016, og vil følgelig ikke ha noen formell status under avtalen. TF står imidlertid fritt til å opprette en slik gruppe på eget initiativ, eventuelt i samarbeid med finske rettighetshavere. Departementene vil presisere at en slik arbeidsgruppe ikke vil ha noen formell rolle i forvaltningsarbeidet.»

Klarere enn dette er det ikke mulig å formulere at den tradisjonelle kunnskapen er helt verdiløs, sett fra ståstedet til departementet som den øverste forvalter av laksen også Tanavassdraget.

Jeg ser ikke bort fra at situasjonen kunne vært bedre i dag om man hadde fulgt opp Stortingets ønske fra 2017, om at predasjonen i Tanavassdraget burde dempes gjennom aktive tiltak.

De meget sterke nedreguleringene av det tradisjonelle garnfisket i elv og sjø – og etter hvert også forbud mot det – har iallfall hatt null positiv effekt på laksebestanden. Situasjonen er bare blitt dårligere.

KLD´s referanse fra 2017om at tradisjonell kunnskap ikke har noen formell relevans for tanaavtalen er ubegripelig. Dét gjelder både ut fra Naturmangfoldlovens bestemmelser, og overenskomsten mellom Norge og Finland om fisket i Tanavassdraget. Der er det slått fast at forvaltningen også skal skje på grunnlag av tradisjonell kunnskap.

## Ny AP/SP- regjering i 2021. Deres behandling av TK i forvaltningen av Deatnu – Teno – Tana – et uforklarlig mysterium

Når man sitter ute i periferien, og er avhengig av beslutninger fra Oslo, følger man nøye med i de politiske endringene som skjer på regjeringsnivå. Og – man tror at en ny regjering vil endre politikken i den retning de nye regjeringspartiene har stått for i opposisjon.

Derfor var det mange fra laksefiskerhold som hadde store forventninger til den nye AP/SP-regjeringa som tiltrådte i 2021, og at man fra da av ville få en forvaltning av Tanavassdraget,

også bygd på lovbestemt tradisjonell kunnskap, slik man så klart selv hadde indikert i mindretallsposisjon i Stortinget i 2017

Men, men, men:
Tradisjonell kunnskap fikk absolutt ingen større plass i forvaltningen av Deatnu med denne nye AP/SP-regjeringen, selv om man hadde gitt klare signaler om det motsatte under stortingsbehandlingen av Tanaavtalen i 2017.

Fortsatt i 2026 - 17 år etter at Naturmangfoldloven ble vedtatt - finnes ingen organer som sikrer at denne typen lokal samisk forvaltningskunnskap har status i forvaltningen av verdens viktigste vassdrag for atlantisk laks.

Et vassdrag som har vært et fjellstøtt fundament for samisk kultur gjennom 2 – 3 000 år. Men – som nå lider under et forvaltningsregime som kaster helt vrak på den tradisjonelle kunnskapen som er akkumulert gjennom denne – ikke helt korte perioden

Hvorfor er det nødvendig å nevne dette? Jo – fordi man har en myndighetsstyrt forvaltning som allerede har ført til at sjø-, elvesamer og andre tradisjonelle laksefiskere er nektet retten til å utøve sin gamle kultur.

I den forbindelse bør man også merke seg at dette gjelder både den samiske urfolkskulturen, og at kvenene også har kulturell beskyttelse som nasjonal minoritet.

Påstanden at tradisjonell kunnskap ikke har noen formell relevans for tanaavtalen er ubegripelig. Dét gjelder både ut fra Naturmangfoldlovens bestemmelser, og artikkel én i overenskomsten mellom Norge og Finland om fisket i Tanavassdraget. Der er det nemlig slått fast at forvaltningen også skal skje på grunnlag av tradisjonell kunnskap.

Oppfølgingen fra KLD´s side har også vært effektiv. Tradisjonell kunnskap har ikke hatt noen som helst rolle i forvaltningen av Tanavassdraget eller i sjølaksefisket.

Fortsatt i 2026 - 17 år etter at Naturmangfoldloven ble vedtatt - finnes ingen organer som sikrer at denne typen kunnskap har en status i forvaltningen av laksebestandene i Deatnu – Teno – Tana.

Forsiktig sagt – så lenge dette ikke er på plass – vil både elve- og sjølaksefisket i store deler av det nordlige Norge fortsatt forvaltes utenfor det lovlighetsrommet som kreves i Naturmangfoldlova og konvensjonen om biologisk mangfold.

Et nylig initiativ fra Sametinget om å opprette et tradisjonskunnskapsråd for Deatnu, bør ha støtte fra alle som ønsker at laksen fortsatt skal være et viktig materielt fundament for samisk kultur i noen tusen år til, slik det har vært i tusenårene som ligger bak oss.

**Hva er veien videre med ny stortingsmelding?**

Min ærbødige påstand er at om myndighetene noen gang skal få til en forsvarlig lakseforvaltning, betinger det i første omgang at alle grupper som har retten til å beskatte våre laksebestander, setter seg ned rundt samme bord sammen med myndighetene for å drøfte og bli enig om lakseforvaltning. Det betyr at både sjølaksefiskere, elvefiskere og elveforvaltere må delta.

Tilstanden for både laksebestander og de som har rettigheten til å beskatte laksen, tilsier at de første steget må bli en grundig evaluering og gjennomgang av gjeldende stortingsmelding og styringsdokument. Dette må bli en grunnleggende betingelse for at den nye meldinga skal få legitimitet og troverdighet. Her må KLD vise åpenhet om arbeidet slik at de som ønsker å ta del i utforminga, får anledning til å kommentere arbeidet underveis frem til målet.

Evalueringa betinger også at rettighetshaverne, det vil si fiskere i elv og sjø er med i dette arbeidet helt fra begynnelsen. Disse har den historiske kunnskapen som må være noen av byggestenene i det videre arbeid med stortingsmeldinga slik at vi unngår å dra med oss de årsakene som har medført en total kollaps i norsk lakseforvaltning.

**Hva må gjøres samtidig med at stortingsmeldinga utarbeides?**

- Tilstanden for våre laksebestander er på et så kritisk lavt nivå at vi ikke kan vente med tiltak før der ligger en ferdig stortingsmelding. Her er en lav sjøoverlevelse som ligger under 2% ikke til å leve med.
- I dette ligger også at stengt laksefiske er et pågående menneskerettighetsbrudd for de grupper, spesielt minoritetsbefolkninga i Finnmark og Troms som ikke får anledning til å utøve sin kultur.
- KLD sammen med Nærings- og Fiskeridepartementet har nok kunnskap til å iverksette effektive tiltak for å få tilbake laks.
- Havforskningsinstituttet og VRL sin forskning har adressert de største truslene for våre laksebestander hvor lakselus er den mest alvorlige.
- I VRL rapport 19/2024 side 11 er en trusselmatrise som dokumenterer hvilke trusler som laksen laksen møter i sjø og elv.
- Trusselmatrisen viser at lakselus og lakserømming er de to enkeltfaktorer som forårsaker størst laksedød. Kildene her er åpne oppdrettsanlegg i sjø.
- Tiltakene som myndighetene ikke kommer utenom er å kreve at eiere av åpne oppdrettsanlegg må lukke disse og gjøre disse utslippsfri.
- Det er rett og slett ikke mulig å ha en oppdrettsindustri i sjøen sammen med bestander av anadrome bestander av laks, sjøørret og sjørøye. Myndighetene må gjøre valg her og prioritere den evig fornybare næringa som laksefisket utgjør ved at den fornyes hvert år av fotosyntesen.
- I USA og Canada har man innsett dette og gått til det skritt å lukke åpne anlegg i sjø og gjøre de utslippsfri.
- I British Columbia har man satt 30. Juni 2029 som frist for å lukke åpne oppdrettsanlegg. Laksefisket er også en urfolksrett i Canada og her har myndighetene også brukt dette som et argument for å lukke åpne anlegg.
- Omfanget av de som rammes av at det ikke er ordinært laksefiske i Tana og sjølaksefiske i Finnmark er formidabelt og utgjør ca 9500 rettighetshavere. Dette fordeler seg på innbyggere i Karasjok-, Tana og

Utsjok kommuner som alle ifølge Tanaloven og finsk lovgivning er rettighetshavere i Tanavassdraget.

- I Finnmark har vi ca 2500 sjølaksefiskeplasser som har ekspropriasjonsrettslig vern. Private grunneiere sammen med Finnmarkseiendommen har rettighetene til disse sjølaksefiskeplassene.
- Konsekvensene i dag er at oppdrettsnæringa holder disse som gisler all den tid rettighetshaverne ikke får utøve sin rettmessige kultur igjennom laksefiske. Dette må opphøre snarest og det påligger spesielt Miljøministeren å komme med forslag til tiltak som kan forkorte fiskestoppen etter laks.
- Et viktig premiss for å få opp bestandene av laks er at dersom dette skal ha effekt, må de grupper som har opparbeidete rettigheter prioriteres når det skal beskattes laks.
- Slik det er nå driver myndighetene en forskjellsbehandling eller splitt og hersk metoden hvor en tillater fiske i en del elver og fjorder hvor en ikke tar hensyn til at vi har normalt ca 3% feilvandring i laksebestandene. Myndighetene lever etter regelen om at i Tanafjorden og Tanavassdraget skal det ikke fiskes en eneste laks fordi alt skal gå til gyting. Likevel så dokumenterer Kola Arctic Salmon Project at Tanalaksen befinner seg over hele fylket og ulike kamera som er satt opp for å overvåke lakseoppgangen viser oppgang langt ute i september måned og ingen kan garantere at laks fra Tanavassdraget beskattes av turister, sportsfiskere og sjølaksefiskere i de områder i vest finnmark og Kvænangen som er åpen for sjølaksefiske.
- Her selger man altså ut overskuddet til sports og turistfiskere i stedet for at dette skal bidra til å øke bestandene. Disse gruppene har ikke opparbeidete rettigheter. Ifølge Finnmarks kommisjonen er loven slik at dersom en tillater fiske i ei elv for turister, må en også åpne for gruppen av rettighetshavere.

Med vennlig laksehilsen

Benn Larsen